

Det er ganske vist!

»Det er en frygtelig historie!« sagde en høne, og det omme i den kant af byen hvor historien ikke var passeret. »Det er en frygtelig historie i hønsehuset! Jeg tør ikke sove alene i nat! Det er godt at vi er mange sammen på hjalet!« – Og så fortalte hun så at fjerene rejste sig på de andre høns og hanen lod kammen falde. Det er ganske vist!

Men vi vil begynde med begyndelsen, og den var i den anden kant af byen i et hønsehus. Solen gik ned, og hønsene fløj op. En af dem, hun var hvidfjeret og lavbenet, lagde sine reglementerede æg og var som høne respektabel i alle måder. I det hun kom til hjals, pillede hun sig med næbbet, og så faldt der en lille fjer af hende.

»Der gik den!« sagde hun, »jo mere jeg piller mig, des dejligere bliver jeg nok!« Og det var nu sagt i munterhed, for hun var det muntre sind mellem de høns, i øvrigt, som sagt, meget respektabel. Og så sov hun.

Mørkt var det rundt om, høne sad ved høne, og den som sad hende nærmest, sov ikke. Hun hørte, og hun ikke hørte, som man jo skal i denne verden for at leve i sin gode rolighed. Men sin anden naboerske måtte hun dog sige det: »Hørte du hvad her blev sagt? Jeg nævner ingen, men der er en høne som vil plukke sig for at se godt ud! Var jeg hane, jeg ville foragte hende!«

Og lige oven over hønsene sad uglen med uglemand og uglebørn. De har skarpe ører i den familie, de hørte hvert ord som nabohønen sagde, og de rullede med øjnene, og uglemor viftede sig med vingerne: »Hør bare ikke efter! Men I hørte sagtens hvad der blev sagt? Jeg hørte det med mine egne ører, og man skal høre meget før de falder af! Der er en af hønsene som i den grad har glemt hvad der skikker sig en høne, at hun sidder og piller alle fjerene af sig og lader hanen se på det!«

»*Prenez garde aux enfants!*« sagde uglefar, »det er ikke noget for børnene!«

»Jeg vil dog fortælle genbo-ugle det! Det er sådan en agtværdig ugle i omgang!« og så fløj mutter.

»Hu-hu! Uuh!« tudede de begge to og det lige ned i genboens dueslag til duerne. »Har I hørt det! Har I hørt det! Uuh! Der er en høne som har plukket alle fjerene af sig for hanens skyld! Hun fryser ihjel, om hun ikke er det, uuh!«

»Hvor? Hvor?« kurrede duerne!

»I genboens gård! Jeg har så godt som selv set det! Det er næsten en upassende historie at fortælle! Men det er ganske vist!«

»Tror, tror hvert evige ord!« sagde duerne og kurrede ned til deres hønsegård: »Der er en høne, ja, der er somme der siger at der er to, som har plukket alle fjerene af sig for ikke at se ud som de andre og således vække hanens opmærksomhed. Det er et voveligt spil, man kan forkøle sig og dø af feber, og de er døde begge to!«

»Vågn op! Vågn op!« galede hanen og fløj op på plankeværket, søvnen sad ham endnu i øjnene, men han galede alligevel: »Der er tre høns døde af ulykkelig kærlighed til en hane! De havde plukket alle fjerene af sig! Det er en fæl historie, jeg vil ikke beholde den, lad gå videre!«

»Lad gå videre!« peb flagermusene, og hønsene klukkede, og hanerne galede: »Lad gå videre! Lad gå videre!« og så fór historien fra hønsehus til hønsehus og til sidst tilbage til stedet hvorfra den egentlig var gået ud.

»Der er fem høns,« hed det, »som alle har plukket fjerene af sig for at vise hvem af dem der var blevet magrest af kærestesorg til hanen, og så hakkede de hinanden til blods og faldt døde ned, til skam og skændsel for deres familie og til stort tab for ejeren!«

Og hønen som havde mistet den løse lille fjer, kendte naturligvis ikke sin egen historie igen, og da hun var en respektabel høne, så sagde hun: »Jeg foragter de høns! Men der er flere af den slags! Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gøre mit til at den historie kan komme i avisen, så går den landet over. Det har de høns fortjent og familien med!«

Og det kom i avisen, og det blev trykt, og det er ganske vist: *En lille fjer kan nok blive til fem høns!*